

[Justitsministeren.]

Voldsomhed, hvormed man pludselig optræder til Gavn og Ære for den frie Næring.

Den ærede Ordfører for Venstre var inde paa den samme Mistæneliggørelse, som man stadig ser i Venstres Blade ogsaa over for dette Spørgsmaal, og jeg vil gerne, da jeg mener, han i sit Syn paa Administrationen ligger paa Linie med Venstres ledende Organer, spørge, om det ærede Medlem kan oplyse mig om — han citerede jo selv forskellige Avisartikler —, hvad der menes med en Artikel i „Fyns Tidende“ for 6. April — den hedder „Vel talt“ og drejer sig derfor om det ærede Medlem og et Par andre —, naar der staar i denne Artikel:

„Det værste“

— altsaa ved Bevillingssystemet —

„synes os det, at man ikke benytter Lejligheden til at komme bort fra et slet Bevillingssystem. Vi har jo set Eksempler paa, at Folk har faaet en Biografteaterbevilling uden at have synderlig anden Adkomst dertil end at staa Magthaverne nær.“

Hvad er det for Eksempler? Maa jeg ikke faa dem oplyst, for saa vidt de vedrører mig, for jeg ser det stadig gentaget, og jeg kender dem ikke personlig.

Med Hensyn til Filmsraadets Sammen sætning gjorde det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen jo forskellige Bemærkninger. Man vil have lagt Mærke til, at hvis jeg eller Udvalget skulde have rettet os efter de Henvendelser, der er kommet, vilde Filmsraadet have faaet et aldeles ustyrligt Omfang. Jeg sagde her ved første Behandling, at jeg havde ikke noget imod, at man ændrede denne Paragraf, men at jeg meget nødig saa Filmsraadet udvidet til mere end 7, højst 9 Medlemmer. Det har Udvalget rettet sig efter, og saa er det vanskeligt, synes jeg, at give det en anden Sammen sætning, end sket er.

Jeg vil ogsaa gerne spørge den ærede Ordfører for Venstre, om han med sine Udtalelser vedrørende de svenske Forhold sigtede mig for at have givet tendentiøse Oplysninger vedrørende Forholdene i Sverige. Det lød saaledes, som hans Udtalelser var formet. Han vilde gerne have nærmere Oplysninger om, hvorfra jeg havde nogle specielle Udtalelser. Dem har jeg fra det Tidsskrift, der hedder „Biografägaren“, og som jeg er villig til at overlade det ærede Medlem, saa slipper jeg for at læse det op. De er taget direkte ud af dette Tidsskrift, og jeg har ikke nogen Grund til at tro, at de Embedsmænd, der har besørget denne Afskrivning, ikke har Forstand herpaa.

Endelig spurgte det ærede Medlem mig, hvad jeg mente om en Artikel i „Vestkysten“ for 1. April. Jeg kendte ikke denne Artikel, men det ærede Medlem Hr. Steen har afleveret den til mig. Jeg synes i og for sig, at det er urimeligt — jeg fik ikke gennemført noget herom i den nye Presselov —, at man, naar man retter et Angreb fra et Blads Side paa en Administration eller en Minister, saa ikke sender vedkommende dette Angreb. Man kan jo ikke læse samtlige Landets Blade. Jeg er altid taknemmelig for, selv om det er en Kritik, at se, hvad det drejer sig om, fordi det eventuelt kan være, at man ønsker at foretage visse Undersøgelser i den Anledning. Men naar man ikke gør det, kunde den ærede Ordfører for Venstre dog have vist mig det Hensyn at vise mig den Artikel, forinden han forlanger, jeg skal svare. Det er dog ikke alt, man har Rede paa paa staaende Fod.

Nu fik jeg Lejlighed til nede paa min Plads at læse denne Artikel igennem, og jeg skal give de Oplysninger, jeg kan. Det drejer sig om et Angreb paa Tilfældet Bauder. Jeg kender ikke et „Tilfælde“ Bauder, jeg kender en Mand af det Navn. I det første Angreb, som det ærede Medlem formentlig ønsker at drage frem, staar der:

„Da Hr. Bauder foretrak Kinopalæet, hvortil han havde personlig Bevilling — en saadan skal man nøje vaage over —, fik han den Ordning med Justitsministeriet, at han kunde bevare denne Bevilling, naar han solgte sine Aktier i Paladsteatret.“

Hertil kender jeg ikke det mindste. Hvis det er sket, er det sket før min Tid. Jeg kender intet til nogen Ordning med Justitsministeriet, hvorefter han kunde bevare Bevilling til Kinopalæet, naar han solgte sine Aktier i Paladsteatret. Saa staar der endvidere:

„Det skete ogsaa. Fra en bestemt Dag tilhørte Aktiemajoriteten ikke Veksellere Bauder, men „Nordisk Film“, der henholdsvis producerer Films og udlejer Films, ogsaa udenlandske.“

Loven var sket Fyldest. Hvorfor det ikke er sat i Gaaseøjne, ved jeg ikke. Forholdet er, efter hvad jeg i Øjeblikket erindrer — og det er ganske sikkert rigtigt, hvad jeg siger —, følgende: Dengang jeg tiltraadte som Justitsminister, var der givet Tilsagn om Bevillinger til Paladsteatret og Palladium paa visse Betingelser. Jeg havde den Opgave at paase, at disse Betingelser blev opfyldt. Med Hensyn til Paladsteatret, som det her drejer sig om, trak Forhandlingerne,